

Kevin Todeschi

E D G A R C A Y C E

DUCHOVNÍ PROBUZENÍ

**Edgar Cayce o duchovním růstu,
lásce a spiritualitě**

Eko-konzult

Cayce lidem často říkal, že dokud nejsou schopni spatřit jiskru Stvořitele v těch, jež nemají rádi, nezačali ještě správně myslet. Toto „správné myšlení“ je součástí vzorce Jednoty existující uvnitř každého z nás. Když lidé nevěděli, jak by měli reagovat v případech konfliktních mezilidských vztahů, Cayce jim připomínal, že Ježíš je příkladem pro všechny.

Jako děti Boha máme možnost Ho poznat na základě své vlastní osobní zkušenosti. Toto vědomí boží přítomnosti lze však získat pouze prostřednictvím kontaktů s ostatními, neboť prostřednictvím těchto styků demonstrujeme, do jaké míry jsme svůj vztah k Bohu prohloubili.

Předmluva překladatele

Z výkladů Edgara Cayceho vyplývá, že lidstvo se na prahu třetího tisíciletí, stejně tak jako před mnoha tisíci lety, nachází na křižovatce. Jako řada dalších senzibilů a proroků Cayce předpověděl, že budou-li se v našem přístupu k životu prosazovat materialistické tendence, kdy centrální význam je připisován uspokojování sobeckých potřeb, nevyhnutelným **výsledkem bude přírodní katastrofa gigantických rozměrů, srovnatelná s katastrofou, jež byla příčinou zániku Atlantidy.**

Tento katastrofický scénář je jednou z možných alternativ – to, zda se naplní či nikoliv, závisí podle Cayceho na chování každého z nás. Jako duchovní bytosti vybavené tvůrčím potenciálem máme možnost ho využívat konstruktivním způsobem ku prospěchu, nebo ho zneužít. Jsme v této pozici a čelíme stejným výzvám jako kdysi.

Edgar Cayce konstatoval, že jak vědeckotechnický rozvoj, tak i bezprecedentní nárůst zločinnosti jsou důsledkem skutečnosti, že na zem se nyní ve zvýšené míře reinkarnují duše z již zmíněného bájněho kontinentu z období, kdy se rozhodovalo, zda tato civilizace přežije, nebo zda ji stihne Boží trest a bude zničena.

Z výkladů víme, že příčinou destrukce Atlantidy, jejíž obyvatelé podle Cayceho disponovali mnohými vymoženostmi dnešní doby, byla **orientace na hmotné stránky naší existence, egoismus** a nedostatek ohledu a respektu vůči potřebám druhých. Cayce říká, že jako nenapravi-

telní a nepoučitelní Atlantané jsme byli přímými účastníky události popisované v Bibli jako potopa.

Tak jako tehdy, i nyní se nám nabízejí dvě varianty, dvě cesty:

- buď se staneme otroky našeho nižšího já a kritériem úspěchu se pro nás stane bohatství, moc a další pofiderní stránky života,
- nebo si uvědomíme, že život má hlubší smysl a že existence, jejímž cílem je upřednostňování našich vlastních potřeb před potřebami druhých, je cestou do slepé uličky, cestou, na jejímž konci je duchovní degradace, bolest a zklamání.

Klíčem k pochopení smyslu našeho pobytu na této úrovni bytí je Cayceho výklad 1567-2:

„Duše vstupuje do hmoty, aby si uvědomila svůj vztah ke Kreativním silám, k Bohu prostřednictvím věcí, jež myslí, říká a činí ve vztahu ke svým bližním.“

Tento výklad doplňuje výklad 987-4:

„Duše přichází na zem, aby ROZDÁVALA LÁSKU těm, které bude denně potkávat.“

1. Bůh je láska, a chceme-li se mu připodobnit a chceme-li se stát Jeho dětmi, musíme se stát láskou i my.
2. Naším nejcennějším majetkem jsou naše vztahy k ostatním a jedině život žitý v lásce je vskutku smysluplný a schopný přinést to, co od něj očekáváme.
3. Udusíme svými sobeckými postoji a aktivitami výhonky lásky klíčící v našich srdcích, nebo jim dovolíme, aby vyrostly do celé své krásy a staly se požehnáním jak pro druhé, tak i pro nás?

Bez lásky jsme jako květina bez vody, jako strom bez listů, jako orchestr bez dirigenta či jako pták, jenž ztratil hlas. Ti, jež se ve jménu slávy, zisku a bohatství dobrovolně vzdávají toho nejcennějšího, co každý z nás může mít, se naivně domnívají, že splnění jejich cílů jim přinese uspo-

kojení, radost a štěstí, jež tak usilovně hledají. Skrže přemnohá soužení a trápení si dříve nebo později uvědomí, že to, v co vkládali své naděje, je pouhou prázdnou skořápkou a bezcenným pozlátkem.

Skutečný smysl života se nám odhalí pouze tehdy, probudí-li se v našich srdcích láska. Láska je magickým heslem otvírajícím nám bránu do Jeho království, je fundamentem a uhlavním kamenem našeho života. Je tmelem spojujícím nás s ostatními lidmi, se vším kolem nás, s celým vesmírem. Vyhání z našeho nitra pocity smutku, osamělosti a vlastní nedostatečnosti.

Láska či mezilidské vztahy, v jejichž rámci je láska vyjadřována, jsou cestou či mostem k Bohu, prostředkem umožňujícím nám naladit se na Jeho vědomí. Díky lásce jsme nejenom citlivější k problémům a potížím druhých, ale cítíme i potřebu nějakým způsobem jim pomoci. Láska boří bariéry mezi lidmi a napomáhá nám zbavit se našich předsudků a přistupovat ke každému jako ke svému bratru či sestře. Čím více se otevřeme posilujícímu a regenerujícímu vlivu lásky, tím lépe se budeme cítit jak duševně, tak i tělesně, neboť tam, kde přebývá láska, není místa pro hněv, nenávisť či závist. Láska projevovaná ostatním nám napomáhá překonávat pocity ostychu a sebedoceňování se, neboť láska je darem nikoliv pouze pro ty, jimž je určena a kdo ji přijímají, ale i pro ty, kteří ji dávají. Obohacuje života jak dárců, tak i obdarovávaných.

Edgar Cayce konstatuje, že každá jednotlivá reinkarnace je PŘÍLEŽITOSTÍ, abychom si osvojili největší umění ze všech, tj. umění MILOVAT, a abychom se prostřednictvím lásky a služby stali lepšími lidmi. Každý jednotlivý život představuje možnost splnit poslání, pro něž jsme byli stvořeni, tj. probudit v sobě Kristovo vědomí, tj. vědomí lásky, a stát se tak důstojným společníkem našeho Otce a Stvořitele. **Na zem se budeme reinkarnovat do té doby, než se naučíme druhé milovat a odpouštět jim**

a než se k nim budeme chovat tak, jak bychom si přáli, aby se oni chovali k nám.

Staneme se, jak říká Cayce, prostředníky Boží lásky a participace na blahu ostatních se stane naší přirozenou činností nebo se změním v loutku ovládanou naším genem? Využijeme šanci a příležitost, kterou nám Bůh tímto životem nabídl, a budeme se snažit stát se Jeho prodlouženou rukou konající Jeho vůli, nebo ji promarníme jako ti, jež podlehli vábení falešného kouzla moci a slávy a jejichž postoj k životu výstižně charakterizuje rčení „čas jsou peníze“?

Každý z nás je rezervoárem lásky, láska je esencí a podstatou každého z nás. Bůh je láska a v okamžiku našeho stvoření jsme láskou byli i my – zářící jiskrou vyzařující jen čistou a hříchem neposkvrněnou láskou. Temné stíny našich sobeckých tužeb a přání však paprskům naší lásky zabránily, aby zasahovaly a oblažovaly všechny a vše kolem nás.

Budeme se řídit příkladem a vzorem našeho staršího Bratra Ježíše, a manifestující ve svém životě ovoce ducha, vydáme se stejnou cestou jako On, tj. cestou nejkrásnější, cestou láskyplné služby? Jen tak šero, v němž jsme se vlastním přičiněním ocitli, ustoupí světlu a opět se staneme tím, kým jsme byli na počátku, tj. laskavými a soucitnými bytostmi, jimž největší radost a uspokojení přináší, vidí-li, že svými skutky a slovy přispívají k blahu svých bratří a sester.

Milan Židlický

Kapitola 1

LÁSKA

„Budeš milovat Pána svého Boha celým svým srdcem, svojí myslí, svojí duší; svého bližního jako sebe sama, neboť toto je celý zákon.“ 262-38

Často, slyšíme-li slovo „láska“, dáváme ho do souvislosti s romantickou láskou či vášní. Anebo si vzpomeneme na svůj vztah s jiným člověkem – rodičem, přítelem nebo dítětem. Pravou povahu lásky však opisují pouze nedostatečně, neboť láska je podstatně více než lidská emoce. Skutečná láska dává druhým, aniž by brala v úvahu, dostane-li něco na oplátku. Ve své nejvyšší podobě je to stav bytí umožňující Bohu, aby se skrze nás projevoval jako dárce všech svých požehnání.

Smysl celého našeho života z pohledu Cayceho výkladů spočívá v tom, abychom Bohu umožnili skrze nás projevovat Jeho lásku na zemi. Láska je proto nejvyšší službou, jakou můžeme druhým poskytnout:

„Děti lásky, první místo patří lásce, neboť přestože mohou mít dar prorocství, přestože mohou hovořit neznámými jazyky a přestože mohou obětovat své tělo, nemám-li ducha Syna člověka, Kristovo vědomí, nic nejsem.“ 262-46

Navzdory všem požadavkům materiálního života, jediné na čem skutečně záleží, je láska. Tvořivé síly budou schopny se skrze nás projevovat pouze tehdy, budeme-li ochotni projevovat nepodmíněnou lásku. Láska je ovocem ducha. Znamená dávání toho nejlepšího, co je v nás, toho nejlepšího, co známe. Je rovněž mocnou léčivou silou. Je velkou učitelkou. Umožňuje nám poznat smysl našeho života, neboť pouze prostřednictvím lásky se může duch projevovat na zemi.

Nepodmíněná láska – božská láska – je univerzální. Z tohoto důvodu opravdová láska nikoho neupřednostňuje. Podle Edgara Cayceho existuje silný vztah mezi koncepcí jednoty a láskou, neboť božská láska je pojítkem mezi námi a ostatními lidmi a celým světem. Stvořitelovu lásku můžeme prožívat nejrůznějšími způsoby:

„...láska je vyjádřená v úsměvu dítěte. Můžeme ji spatřit v růži snažící se projevovat krásu oslavující Stvořitele. Můžeme ji nalézt v přátelství, v němž není místa pro sobecké myšlenky. Nalézáme ji v písni, jež je výrazem duše, či ve skutcích toho, jenž nemyslí pouze na své vlastní dobro. Je přítomna v laskavých slovech, jimiž se snažíme povzbudit své bližní, nebo dáváme-li sklenici vody těm, kdož žízní. Nechybí, kdykoliv děláme něco nejlépe, jak umíme, či nezapomínáme-li na to, že tak, jak se chováš k mým nejmenším, tak se chováš ke mně. Je součástí života těch, kteří si uvědomují, že každý jednotlivý den je příležitostí, aby se k druhým chovali laskavě a aby vnesli do jejich života radost.“
262-45

Jinými slovy, láska je stavem vypovídajícím o tom, že přebýváme v Jeho vědomí. Láska je vyjádřena, kdykoliv se snažíme stát se prostřednictvím Jeho požehnání a konat to, co bychom konat měli. Dříve nebo později zjistíme, že láska má svůj zdroj v Bohu a že stejně jako Bůh je všude.

Nejvyšší přikázání

Když Cayce hovořil o významu lásky, často se zmiňoval o „nejvyšším přikázání“. Na otázku, jaký je nejvyšší zákon předaný nám Mojžíšem, Ježíš v Novém zákoně odpovídá:

Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vši duše své a ze vši mysli své. To je první a veliké přikázání.

Druhé pak je mu podobné: Milovat budeš bližního svého, jako sebe samého. (sv. Matouš 22:37-39) V Cayceho materiálu čteme:

„První a nejvyšší přikázání jsou celý zákon. Budeš milovat Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou myslí, duší, svým tělem a svého bližního jako sebe sama. Zbytek (rozuměj bible) se snaží právě uvedené vysvětlit a interpretovat, neboť zákon je láska a láska je zákon.“
(2905-3)

Někoho možná překvapí, že bychom měli milovat Boha jako prvního, a položí si otázku: „Proč od nás nejvyšší přikázání žádá, abychom jako prvního milovali Boha?“ Jedna z možných odpovědí je, že naučíme-li se milovat Boha, potom automaticky budeme milovat i své bližní. Během oněch momentů, kdy milujeme Boha, se nám nabízí příležitost pokládat každou lidskou bytost za výraz Stvořitelovy lásky. V takových okamžicích pak lásku nevidíme pouze v úsměvu dítěte či v kráse růže, ale všude kolem nás.

Jak již bylo uvedeno, měli bychom se stát pro druhé prostředníky požehnání a Boží lásky:

„Nechť si tvoje srdce zpívá. Nepokládej službu druhým za povinnost, ale spíše za privilegium umožňující ti stát se pro druhé přínosem. Takto se stane tvůj život bohatším

a radostnějším. Věz, že dokud se to nestane součástí tvé duše, je to pouze teorie.“ (473-1)

Co by mělo být podle Edgara Cayceho naším cílem?

„Miluješ Boha více než sama sebe! Pak nadešel moment duchovního probuzení! Snaž se konat Jeho vůli. Čím více se zbavíš svého sobectví, tím více si budeš vědom Jeho ducha a Jeho lásky.“ 262-59

Jinými slovy, nejvyšší přikázání hovoří o lásce v její nejvyšší podobě. Není to pouze cit či vášeň, takováto láska nezná žárlivost či pochybnosti. Nejvyšší přikázání nás nabádá, abychom ze sebe vydali jen to nejlepší, čeho jsme schopni, aniž bychom přitom mysleli na odměnu.

Láska je dávání

Někdy je to, čemu říkáme „láska“, ve své podstatě sobectvím. Je tomu tak v případě, máme-li pocit, že zdroj lásky je omezený, a snažíme-li se ji proto získat pouze pro sebe. Nesobecká láska naproti tomu nezná hranic. Spíše než láska, již se snažíme uzurpovat pro sebe, je to láska, jež proudí skrze nás k druhým. Naše schopnost sdílet tuto lásku s ostatními roste tak, jak rosteme.

1. **Na celý náš život lze nahlížet jako na neustálý růst a osobní transformaci.**
2. **K růstu však dochází pouze tehdy, snažíme-li se druhé milovat a sloužit jim.** Tento proces nám umožňuje milovat jeden druhého – tak, jako jsme milováni naším Stvořitelem. Tento růst je řízen zákonem lásky – zákonem, jenž lze nejlépe charakterizovat jako „dávání“:

Otázka: Co je zákon lásky?

Odpověď: Dávání. Jak vyplývá z přikázání – Miluj svého bližního jako sebe sama a miluj Pána svého Boha celým svým srdcem, svojí duší a svým tělem... Bůh miloval svět tak, že se pro jeho spasení vzdal svého prvoroze-

ného syna. Projevuje-li člověk tuto boží lásku, zákon se stává jeho součástí. Toto je zákon lásky. Dávání bez myšlenky na případnou odměnu. Láska je zákon, zákon je láska, Bůh je láska. Láska je Bůh.“ 3744-5

Ve výkladech opakovaně čteme, že Bůh tak miloval svět, že nám daroval schopnost se Mu připodobnit a poznat Ho. Ve výkladu 262-46 Cayce prohlásil, že **celý vesmír byl stvořen prostřednictvím lásky.**

„Každý svět, každý strom, každá řeka, každé jezero je darem Tvořivých sil člověku, aby mohl lépe poznat boží lásku. A jako duše, jako rozvíjející se bytost v božích stvořeních vidí, jak pečují o své mladé, jak si vybírají své partnery, jak respektují okolní prostředí.“ 1248-1

Hloubka naší lásky je mimo naše chápaní. Tak jako Ježíš přišel na zem, aby projevovat boží lásku na zemi, stejně tak bychom měli jako boží děti umožnit našemu Stvořiteli, aby se skrze nás mohl svobodně projevovat.

„Podíval jste se nedávno do svého srdce?

Co je vám drahé?

Věnujete více pozornosti věcem duchovním nebo materiálního charakteru?

Zaobírá se vaše mysl krásou a nadějí a chce poznat toho, kdo řekl – Budeš-li mne milovat, budeš-li se řídit mými přikázáními, a moje přikázání nepřináší smutek, moje břemeno je lehké?

Přemýšleli jste nedávno o Bohu? Proč ne?

Byl jste dnes vůči drahým laskavý a ohleduplný?

Proč ne?

Snažil jste se na druhé dělat dojem, aby o vás druzí dobře mluvili? Proč?

Snaž se potěšit Boha, nikoliv člověka.

Nikdy druhé neodsuzujte, nechcete-li, aby druzí odsuzovali vás. Je to božský zákon! Snažte se poznat božský zákon. Můžete ho nalézt pouze uvnitř sama sebe.“ 294-198